

A watercolor illustration of a forest path. The path is a light brownish-tan color, winding through a lush green landscape. Tall, slender trees with dark trunks and dense green foliage surround the path. The style is soft and painterly, with visible brushstrokes and a mix of green, blue, and yellow tones in the foliage. The overall mood is serene and natural.

BETTY
NEELS

Õnnelubadus

BETTY NEELS

Õnnelubadus

Inglise keelest tõlkinud Tiina Kanarbik

ERSEN

Originaali tiitel:
Betty Neels
Promise of Happiness
2006

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1979 by Betty Neels

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D05380220
ISBN 978-9949-82-603-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Tee, mis viis üle raba, oli üksildane ning selle pind läikis uduvihmast, mis oli sadanud varahommikust alates. Ikka oli veel väga vara – vaevalt kuus, aga juba oli päev valge, sest selline oli aastaaeg, juuni lõpp. Ent taevas oli ikka veel pilvine ja vaadet rikkus pisut selle muutumatu hallus.

Maju ega autosid polnud näha ja vaid üksik kuju marssis otsustavalt mööda teed, sale tüdruk, kellel oli seljas vanamoodne kulunud vihmamantel ja peas läbimärg sall. Temaga koos kõndis jämeda rihma otsas must retriiver, kes polnud enam noor, ja tüdruku kaenla all oli plastkott, kust paistis välja kassi nägu. See oli üks inetu loom, kelle tegi veel koledamaks kakluses viga saanud kõrv ja see, et ta oli märg, aga vähemalt oli ta vaikselt ega vaadanud teed, vaid hoidis pilku tüdruku näol.

„Me oleme vabad, kullakesed,“ ütles tüdruk hingeldades, kuna ta kõndis nii kiiresti. „Vähemalt siis oleme, kui Newcastle’isse jõuame. Seda teed pidi on

vaid poolteist kilomeetrit ja buss võib ka tulla,“ liskas ta, rahustades pigem ennast kui loomi. „Igatahes ei saa nad enne kaht tundi teada, et me oleme läinud.“

Koer niuksatas tasa ja tüdruk sammus nüüd aeglasemalt ning ütles: „Vabandust, Bertie.“ Ilma loomadeta oleks ta võinud palju kiiremini edasi jõuda, aga seda mõtet polnud talle isegi pähe tulnud. Nad olid olnud üle kahe aasta või rohkem tema lohutus ja ta ei kavatsenud neid hüljata. Ta hakkas vilistama – nad olid koos ja tuleviku suhtes lootusrikkad. Rahakotis oli tal kahjuks väga väike summa, riietest vaid need, mis tal seljas olid, nüüdseks väga märjad, ning taskus oli tal kamm. Muuks polnud jätkunud aega, aga ta oli vaba, samuti Bertie ja Pooch. Ta vilistas pisut valjemini.

Ta kavatses minna Newcastle’ist põhja pool asuvale A696 maanteele ja sealt oli linna veel vähemalt kümme kilomeetrit. Ta oli kõndinud läbi raba, mis oli tore koht rahvuspargis, aga varsti tuli maantee, mille lõpus oli Newcastle.

Kui ta maanteele jõudis, polnud seal üllataval kombel peaaegu üldse liiklust ja tüdruk arvas, et bussi jaoks on ehk liiga vara. Ta hakkas mõtlema, mida ta teeb, kui kohale jõuab, ja tema vaprus lõi veidi vankuma, sest ta pidi leidma kusagil öömaja, ja mis kõige tähtsam, töö. See ei pruugi eriti raske olla, ütles ta endale julgustavalt, sest ta oli väljaõppinud meditsiiniõde, ja kindlasti on seal haigla, kuhu ta tööle võetakse ja lastakse seal ka elada – aga Bertie ja Pooch... Ja seal tahetakse soovitusi... Ta oli nii sügavas mõttes, et ei kuulnud, kuidas

üks suur auto tema järel aeglustas ja siis pisut eespool seisma jäi. See oli tõesti suur auto, hõbehall Rolls-Royce Corniche, ja mees, kes juhiistme tagant välja tuli, oli samuti suur ja väga pikk. Ta tumedates juustes oli halli ja ilusas näos olid väga sinised silmad. Mees ootas, kuni trio oli tema juurde jõudnud, enne kui rääkima hakkas. Ta ütles harjunud viisakusega „tere hommikust“ ja nägi välja, nagu oleks ta lõbustatud. „Kas ma tohiksin teile küüti pakkuda?“ ütles ta ikka veel sundimatult ja ootas vaikides tüdruku vastust.

„Oh, tänan teid – aga Bertie ja Pooch on märjad, nad rikuvad teie ilusa auto ära.“ Ta heitis pilgu autole ning seejärel jälle mehe näole.

Vastuseks avas mees ukse. „Seal on üks vaip – teie koer võib selle peal istuda.“ Ta uuris Poochi märga karva. „Võib-olla võiks kass ka tema kõrval istuda või tahate, et ta teil süles oleks?“

„Oh, süles, kui teil midagi selle vastu pole, sest see kõik on tema jaoks natuke kummaline.“

Mees avas tüdrukule ukse ja kui nad kõik autos olid, ütles tüdruk kahetsevalt: „Me kõik oleme märjad – palun vabandust.“

„Pole tähtis. Kus te tahate maha minna?“ Mees naeratas põgusalt. „Minu nimi on Raukema van den Eck – Tiele Raukema van den Eck.“

„Rebecca Saunders.“ Neiu pakkus oma märga kätt ja mees surus seda, olles ikka veel pisut lõbustatud. Tüdruk oli kummaline väike neiu, ta polnud meigitud ja oli liiga kõhn – ta pruunid silmad tundusid tohutud

ja põsed olid aukus ning juuksed nii märjad, et mees ei saanud aru, mis värvi need on.

„Kuhu te minna tahaksite?“ küsis mees jälle ja see-kord oli ta hääl pisut kannatamatu.

„Noh, kusagile Newcastle'i lähedale, aitäh,“ ütles neiu kiiresti. „Ma pean seal hakkama tööd otsima.“

„Kas selleks pole mitte liiga vara?“ päris mees. „Te lahkusite kodust ilmselt varakult – kas te elate siin lähedal?“

„Ma lahkusin just enne kella nelja. See on siit mööda kõrvalteed kümne kilomeetri kaugusel.“

Mees heitis talle kiire pilgu. Tä ütles naerdes: „See kõlab nii, justkui oleksite kurja võõrasema juurest põgenenud!“

„Noh, olengi,“ ütles Rebecca asjalikul toonil. „Tä pole tegelikult just kuri, aga ma pidin põgenema: Basil kavatses Poochi ära uputada ja Bertie maha lasta.“

„Ma olen väga diskreetne inimene,“ sõnas härra Raukema van den Eck, „kui te mulle sellest räägiksite...?“

Neiu käed haarasid Poochist kõvemini kinni ja ta pomises: „Ma ei tohiks teid tülitada millegagi, mis pole...“

„Minu asi? Ma olen alati arvanud, et võõrale inimesele on palju lihtsam rääkida – sest ta pole asjasse segatud.“

„Noh, oleks tore sellest rääkida...“

„Siis rääkige, preili... ei, Rebecca.“

„Mind kutsutakse Beckyks, ainult mu võõrasema ja Basil kutsuvad mind Rebeccaks.“

Mees sõitis aeglasemalt, kui nad linnaservale lähenesid, ja ta „Noh?“ oli julgustav, kui mitte pisut kannatamatu.

„Ma olen kahekümne kolme aastane,“ ütles Becky, „mu ema suri, kui olin kaheksateist, ja algul ma hoolitsesin isa eest ja kui läksin Leedsi praktikale, siis võtsime majapidaja. Kõik oli kena...“ Ta neelatas, sest tema lein polnud veel kadunud. „Mu isa abiellus uuesti. Ta suri kaks aastat tagasi ja mu võõrasema sundis mind koju minema, ütles, et on haige ja vajab mind...“

„Tänapäeval ei saa keegi kedagi sundida,“ märkis mees.

„Oh, saab küll.“ Neiu oleks tahtnud selle üle vaidlema hakata, aga polnud eriti palju aega. „Ta kirjutas vanemõele ja tema arst kirjutas ka. Ta saatis Basili – ta on mu kasuvend – mind ära tooma. Tegelikult polnud ta eriti haige – kollatõbi, aga mitte raske, ent miskipärast ei saanud ma ära minna. Ma püüdsin paar korda, aga ta ütles mulle, mida ta Poochi ja Bertiega teeb, kui ma lähen, ja mul polnud raha.“ Ta lisis ägedalt: „Ma ei usu, et te teaksite, mismoodi see on, kui sul pole raha. Mul läks peaaegu kaks aastat, et piisavalt raha säästa ja minema saada.“

„Kui palju te säästsite?“ küsis mees.

„Kolmkümmend naela ja kuuskümmend penni.“

„Sellega kaua vastu ei pea.“ Mehe hääl oli sõbralik.

„Noh, ma arvasin, et saan sellega bussisõidu ja hommikusöögi eest maksta, enne kui hakkad tööd otsima.“

„Kas teie võõrasema teid otsima ei hakka?“

„Võib-olla hakkab, aga nad ei tõuse enne kella kaheksat üles. Ma hüüan neid igal hommikul – nad mõtlevad kindlasti, et kuhu ma läksin. Selleks ajaks, kui nad on majapidajalt küsinud ja mind otsinud, on veel tund aega läinud.“

„Ja millist tööd te loodate leida?“

„Noh, õetööd muidugi, ehkki ma arvan, et võin ka majapidaja olla...“

„Soovitused?“ küsis mees.

„Oh – kui oleksin andnud need Leedsis haiglasse, siis oleks võinud mu võõrasema neilt küsida ja teada saada – kedagi teist mul pole, ainult mu isa vanem vend, kes elab Cornwallis, ja ma ei usu, et ta mind isegi mäletaks.“ Ta pöördus mehele otsa vaatama. „Ma arvan, et te vist ei saaks...?“

„Ei, ma ei saaks.“ Mehe toon oli väga otsustav.

Neiu vaatas peaaegu tühja tänavat ega heitnud mehele pilku. „Muidugi mitte – palun vabandust. Ja aitäh, et te meid sõidutasite. Kui te kusagil siin peatuksite, siis me läheks maha.“

Mees sõitis kõnniteeserva. „Mul on praegu pisut kiire ja ma olen väsinud, aga mul pole kavatsustki jätta teid sel hommikusel tunnil siia. Ma kavatsen hommikust süüa ja mul oleks hea meel, kui te minuga ühineksite.“

Mees ei kõlanud sugugi nii, nagu oleks tal hea meel, aga Beckyl oli kõht tühi. Ta küsis kõhklevalt: „Aga Pooch ja Bertie?“

„Kindlasti me leiame neile midagi süüa.“

„Ma jään teile tänu võlgu,“ ütles Becky ja kõik ta kahtlused kadusid võimaluse ees head hommikusööki saada.

Mees sõitis jälle edasi, ilma et oleks midagi öelnud, ületas maantee, sõitis seejärel Tynemouthi teele ja peatus hotelli Imperial ees.

„Ega mitte siia?“ küsis Becky ärevalt.

„Just siia.“ Mees tuli autost välja ja avas neiule ukse ning kutsus siis Bertiet ja ulatas enne hotelli sisenemist neiule sõnatult rihma. Ta tundus jälle kannatamatu ja kui neiu kiirustas, et mitte maha jääda, märkas ta, et hotell näeb üsna uhke välja ja ilmselt heidab portjee talle vaid ühe pilgu ning keeldub teda sisse laskmast – eriti koos loomadega.

Tal polnud põhjust muretseda. Tema märg mantel võeti tal seljast ning Pooch ja Bertie jäid koos härra Raukema van den Eckiga ootama, kuni Becky käis tualetis, kamm kaasas, ja püüdis oma välimuse võimalikult hästi korda saada. Mitte eriti edukalt, arvestades ta võõrustaja ilmet, kui neiu tema juurde läks.

Nad juhatati söögituppa, kus laud oli nende jaoks juba valmis ja põrandal kaks taldrikut toiduga. Becky võttis imestunult istet. „Huvitav,“ küsis ta, „kas seda tehakse kõigis hotellides? Ma ei teadnudki: hommikusöök kell seitse ja kellelgi pole loomade vastu midagi.“

Ta kaaslane tõstis menüült pilgu. „Ma ei usu, et peaksite seda ise proovima,“ ütles ta kuivalt. „Nad ootasid mind.“ Ta lisas: „Mida te süüa tahaksite?“